

Gustáv Murín

MARFA
V BRATISLAVE
1989-1999
DEKÁDA ZLOČINU A TRESTU

MAFIA V BRATISLAVE

1989 - 1999

DEKÁDA ZLOČINU A TRESTU

Gustáv Murín

PREDHOVOR na vysvetlenie: Toto je moja prvá kniha s uvedenou tematikou, ktorá v čase vydania spôsobila naozaj mimoriadny rozruch. Len pre predstavu:

+ prvý týždeň predaja v rebríčku ArtFóra = 1. MAF-Blava, 3. Svěrák, 5. Filan, 7. Viewegh

+ postupne sa stala No.1 v rebríčkoch ArtFóra, Martinusu, SME.sk, Elegenda a Gorila.sk

+ 21 týždňov v prvej 50-tke na Martinus.sk, aj potom v prvých 15 na Elegenda a Gorila.sk

+ Na rebríčku predajnosti v TESCO na 5-tom mieste ešte v marci (5 mesiacov po začiatku predaja)

+ desiaty týždeň po vydaní opäť na prvom mieste v predávaných knihách na Martinus.sk

+ int. kníhkupectvo Martinus dalo z vlastnej vôle reklamu na knihu (a to aj na Facebook)

+ int. kníhkupectvo E-legenda dalo z vlastnej vôle reklamu na *SME.sk*

+ z distribúčnej spoločnosti PEMIC vyslali auto zvlášť do tlačiarne v Čechách, aby mali výtlačky skôr

+ z Martinus-u vyslali auto zvlášť pre druhú dotlač

+ na recepciách a večierkoch väčšina ľudí vie o knihe a hovorí o nej (a to aj známe osobnosti, ktoré sa chcú zoznámiť s autorom)

+ suseda, ktorá sa nikdy o literatúru nezaujímalala a takmer ma nezdravila, ale ona **musí** mať knihu pre svojho syna a nevie ju zohnať

+ ráno naša mladšia dcéra hlásila, že pani učiteľka chce tri výtlačky a podpis...

+ naša vzdialená príbuzná, s ktorou sme roky neboli v kontakte, prišla k nám pre podpis 16-tich výtlačkov, ktoré všetky kúpila jej známa, ako darčeky na rozdávanie

+ kniha sa objavila na internetovej aukcii

+ dosiahla veľký úspech vo väzniciach, kde je medzi väzňami kniha hitom č.1

+ začal predaj v paperbacku na benzínových pumpách a stánkoch (aj prípravná reklama)

+ objavila sa séria pochvalných ohlasov na Pokec.sk

+ na *blog.Pravda.sk* ukážky z knihy ešte päť mesiacov po vydaní obsadili všetkých 5 prvých miest v čítanosti

+ bol to „plážový bestseller“ našich turistov v Egypte

+ dosiahla úspech aj v Kanade (vd'aka pirátskej kópii)

+ ešte vo februári 2010 (rok a štvrt' po vydaní) ktosi založil fan-stránku knihy na Facebook

+ v nov. 2011 si MAF-knihy kupovali v žilinskom Mirage futbalisti našej reprezentácie

Nakoniec sa predalo viac ako 46 000 výtlačkov.

Táto elektronická verzia kultovej knihy zachováva pôvodný text, hoci udalosti tu opísané boli v mojich ďalších knihách už aktualizované a významne rozšírené. Ak sú známe konce týchto mafiánskych príbehov, sú doplnené na záver jednou vetou.

V tejto knihe je tiež niečo, čo nemá žiadna moja ďalšia kniha na túto tému: sú to kapitoly o mafiia a jej zvykoch i rituáloch vo svete. Kniha je tiež unikátna v tom, že je ilustrovaná fotografiami z policajného archívu a tiež archívu autora.

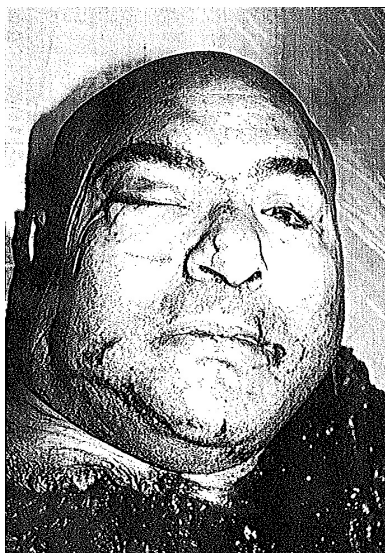
Prajem prima čítanie,

Gustáv Murín

PRVÍ NA RANE

Vladimír Daniš (1956 - 1995) a Jozef Daniš (1952 - 1995)

Dňa 6. júla 1995, takmer na pravé poludnie, o 12.37 hodine, v Bratislave na Štefanovičovej ulici pred križovatkou so Žilinskou ulicou došlo v blízkosti nástupného ostrovčeka električiek k výbuchu červeného Citroen-u BX 14. Vnútri sedeli bratia Vladimír (39) a Jozef Danišovci (43), známi pod prezývkami Tuti a Papas. Ich telá zbierali policajti v okolí výbuchu po kúskoch. Tak sa aj tí, čo ešte o existencii domácej mafie netušili, dozvedeli, že Bratislava sa stala hlavným mestom tohto typu zločinu u nás. Šlo o vôbec prvý prípad „verejnej popravy“ mafiánskeho typu na Slovensku. Pozoruhodné je, že v policajnom archíve sa nezachovala žiadna podobizeň Tutiho za života, ani na občiansky preukaz. Až tá posmrtná...

Bratislava bola pred rokom 1989 špecifická v tom, že tu od 60-tych rokov existovali celkom spontánne vzniknuté gangy mladistvých, ktorí proti sebe nemilosrdne bojovali o svoje teritória ulíc a štvrtí. Celé desaťročia zvädzali spolu regulárne bitky

päšťami, kameňmi, prakmi ale aj reťazami, takže dochádzalo k zraneniam aj zmrzačeniam, hoci vlastne o nič nešlo. Najväčšieho kráľa takýchto bitkárov pod menom Kajto opisuje Boris Filan v knihe *Bratislavské krutosti*. Na túto tému v časopiseckom rozhovore dodáva: „Vyrástol som na bratislavskom predmestí, kde nás v bande bolo dvanásť a z toho desiaty skončili za mrežami. Boli to moji spolužiaci, kamaráti, a jedného dňa začali kraďnúť, páchať zločiny...“

Paradoxne aj kontroverzný novinár a konšpirátor Štefan Hríb priznal, že ako deti na jednom z petržalských sídlisk vyrastali spolu s jedným z prvých mafiánskych bossov Petrom Steinhübelom, hrali futbal a kraľli marhule (*SME*): „On sa potom zo skupiny nášho dvora vyčlenil, začal vykrádať autá, dokonca sme ho raz zazreli v takej tej zvláštnej relácii Federálna kriminálna ústredňa pátra,“ spomínal Hríb. „Ukazovali sme si vtedy prstom – ajhľa, veď to je Peter!“ Po tomto Steinhübelovom zviditeľnení v socialistickej televízii sa Hríb pri náhodnom stretnutí vypytoval Steinhübela paradoxne na to, čo je vlastne zmyslom života (*SME*): „Fakt sme riešili také otázky, čo je dosť šokujúce pri jeho spôsobe života. Pýtal som sa ho, či to je všetko, mať mladé baby a dobré autá, a on mi už vtedy hovoril, že nevie, že asi ani nie“.

Rok 1989 a prevratné spoločenské zmeny dali týmto amatérskym bitkárom, zlodejom a vekslákom v Bratislave šancu začať sa násilím aj živiť. Spočiatku veľmi úspešne...

Výpalníctvo ako živnosť

Danišovci (patril k nim aj tretí brat prezývaný Dongo) patrili k najbrutálnejšej ponovembrovej mafii, svojimi spôsobmi si znepriatelili mnohých a to sa im stalo

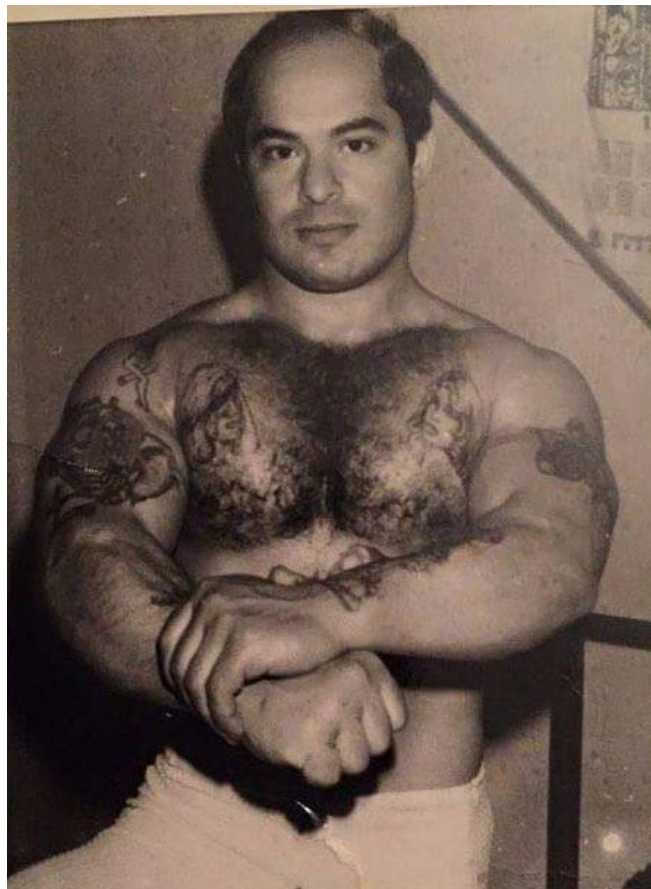
osudným. Ich aktivity siahajú ešte do čias komunizmu. Ako Cigáni (takí boli napríklad aj piati bratia Suchánkovci, Stojkovci a pod.) mali obšancovanú väčšinu organizovanej kriminality v meste. Boli to veksláci (valuty a bony spočiatku predávali hlavne staré babky, lebo boli nenápadnejšie, oni len dohliadali) a „ruličkári“ (peniazmi zloženými do ruličky zmiatli kupca valút tak, že dostal len bezcenné papieriky).

Točili veľké peniaze a mali tak kapitál pre nový režim. Využili veľký hlad hlavne po elektronických výrobkoch z Rakúska, keď bol oficiálny predaj valút limitovaný. Vtedy mali raj, ale už v roku 1993 im priamy import týchto výrobkov na Slovensko kšefty zhatil. A tak sa preorientovali na výpalníctvo. Vladimír, prezývaný Tuti, mal ako prvý zaviesť výpalné v hlavnom meste.

O tom, ako výpalníkom nahrávali dokonca vtedajší predstavitelia štátu, svedčí táto výpoveď podnikateľa, samozrejme, pod podmienkou prísnej anonymity, pre denník *SME*: „Bránil som sa proti takémuto spôsobu ochrany priamo na ministerstve vnútra. Rada od jedného z najvyššie postavených úradníkov ministerstva však znela: Radím vám dobre, keď chcete mať pokoj, musíte sa s mafiou dohodnúť.“

Situáciu z toho obdobia charakterizovala v rozhovore pre *Plus 7 dní* prokurátorka Eva Mišíková: „Len mizivé percento poškodených oznamovalo podobné trestné činy. Istý podnikateľ ohlásil nastrčeného bieleho koňa, ktorý vyhotovoval faktúry. Ten sa pri výsluchu priznal a udal aj svojho šéfa. Policajti koníka predviedli i na ďalší výsluch. Po ňom ho rovno odovzdali šéfovým ľuďom, ktorí koníka vyvliekli na bratislavskú Kolibu. Následne prišlo k zmene výpovede.“

Svoju „daň“ si Danišovci vyberali aj tým najprimitívnejším spôsobom, čím zároveň predvádzali svoju moc a nepostihnuteľnosť. V reštauráciách zásadne neplatili. A ak sa niekomu z nich zapáčila náušnica návštevníčky reštaurácie, či šperky, pod hrozbou sprostej bitky ich musela odovzdať. Brutalita bola špecialitou najmä Tutiho, bol to namakaný svalnáč a navyše feťák – kokainista.

Mal odrazu kopu peňazí a žiadne zábrany. Dokázal znásilniť vybrané dievča buď priamo na diskotéke, alebo ju odtiaľ stiahli, či chcela alebo nie. S ostro nabitou pištoľou v ruke nútil vybranú obeť, aby na ňom predviedla na verejnosti orálny sex hoci aj pred jej priateľom. Obom pritom išlo o život. Tých znásilnených nebolo málo, ale netrúfali sa ani len ozvať, nie to ešte podať na neho Trestné oznámenie. Bol

schopný prísť na zastávke električky k dievčaťu a povedať: „Predaj rifle, čo máš na sebe, ale hneď.“ Ľudia sa ich báli.

V ten horúci júlový večer, keď sa do hlavných správ dostala informácia o tom, ako pekelný stroj poslal do pekla oboch nevydarených bratov, si veľa ľudí v Bratislave vydýchlo. Nie však nadiľho...

Z mafiánskej popravy bol o viac ako dvadsať usvedčený hlavný organizátor a mafiánsky boss Mikuláš Černák za pomoci gangu sýkoriiek pod vedením „Kýbla“ Lališa. Montérom nálože mohol byť buď istý Burger od černákovcov, ale Roháč v službách Sýkoru. Pre toho druhého sa nadmernosť útoku stala poznávacou značkou. Omnoho viac sa dozviete v knihe „MAFIÁNI 2: DANIŠOVCI, Peter ŽALUĎ Steinhübel, DINIČOVCI“ (vyd. Marenčin PT, 2016).

ŠPORTOM K MAFII?

Zvykáme si na to už takmer druhé desaťročie. Vyholené lebky a športové kombinézy s drahými teniskami sú uniformou ľudí z podsvetia. Nie je to náhoda, veľkú časť z nich totiž spája okrem kriminálnych sklonov aj – šport.

Zahraničné príklady

Názorným príkladom je zrod bulharskej mafie. Ešte aj dnes je tam registrovaných takmer sto tisíc zápasníkov všetkých generácií. Niet sa čo čudovať, že spomedzi tých najvýkonnejších sa čoskoro vytvorilo tvrdé jadro bulharského podsvetia. Ich stručné dejiny spísala novinárka Zoja Dimitrova v štúdiu nazvanej *Kapitalizmus zápasníkov*:

„Všade okolo neho bola smrť,“ povedal bulharský minister vnútra o Cvetanovi Cvetanovovi, mužovi, ktorý bol považovaný za mozog bulharskej mafie. Bol profesorom práva, predsedom klubu CSKA Sofia a prezidentom Bulharskej športovej únie. Ale chcel priveľa, až 50% zo sumy získanej inými vydieraním a prostitúciou. Zavraždenie Cvetanova sa stalo prvou mafiánskou vraždou známeho bossa v Bulharsku. Dňa 30. augusta 1994 ráno vyšiel profesor Cvetanov z bytu svojej priateľky Nedy a smeroval k novinovému stánku. K chodníku sa priblížil šedý Fiat. Profesor sa hodil na zem, až keď Fiat prechádzal vedľa veľkého smetiarskeho voza. Hluk smetiarskeho voza tlmal zvuk výstrelov. Hlavu štyridsaťdvaročného majstra v taekwondo prederavili tri guľky. Na druhý deň po jeho pohrebe mu vandalsky zničili hrob. Podľa chýrov jeho priateľka dostala od neznámych darcov vzápätí

milión leva, na vtedajší kurz pätnásťtisíc dolárov. V jednom novinovom rozhovore tvrdila, že nevie, kto boli útočníci, ale vraj „to neboli zápasníci“.

Zápasníkom sa nevidane darilo, až kým sa navždy nerozdelili v boji o čoraz tučnejšiu korisť. Stefan „Hruška“ Miroslavov bol jedným zo šéfov Brigády zápasníkov. Jeho kariéra sa začala sofijskou športovou školou *Olympijské nádeje*. V roku 1992 sa stal národným majstrom v gréckorímskom zápasení. Na európskom šampionáte v Dánsku a na svetových majstrovstvách v USA vybojoval striebornú medailu. Svoju poslednú zlatú medailu za titul Národného majstra zavesil okolo krku svojmu bulteriérovi Ritchimu. Dňa 4. septembra 1993 ho zastrelil ostreľovač sedem kilometrov od Loveča v strede severného Bulharska.

Vasil Iliev bol prezidentom Bulharskej zápasníckej federácie, ale aj informátorom ministerstva vnútra. Ako jeden z prvých spomedzi zápasníkov prešiel do legálnej sféry obchodu, ale zavraždili ho 25. apríla 1995.

Dimiter Džamov bol po smrti Vasila Ilieva novozvoleným prezidentom Bulharskej zápasníckej federácie. Zatkli ho priamo na čestnej tribúne sofijského paláca zimných športov počas juniorských majstrovstiev Európy pred užasnutými zrakmi predstaviteľov FILA a účastníkov z dvadsiatich dvoch krajín.

Zoznam bulharských zápasníckych mafiánov je dlhý. Väčšina z tých, čo boli bossmi hneď na začiatku, už nežije. Ale prepojenie športu a mafie pokračuje, ako dosvedčuje jeden z informátorov Zoji Dimitrovej: „Pozrite sa na futbalové kluby. Sú to silné čističky peňazí. Prvých päť-šesť klubov patrí mafii. Každé odvetvie mafie vlastní futbalový klub. A pri každom klube je laboratórium na výrobu amfetamínov.“

Nielen ruské vzory

V knihe *Ruské mafie* od Zdeňka Šámala sa píše: „Najznámejší bossovia ruského podsvetia patrili takmer bez výnimky k nádejným a niekedy dokonca špičkovým športovcom.“

V deň spomínaného zatknutia v Sofii tam vystúpil na tlačovke „Diamantový kráľ“ Ivan Jarigin, prezident Ruskej zápasníckej federácie, a povedal: „Džamov a jeho spoločnosti boli na ceste k pripojeniu sa k jednej medzinárodnej spoločnosti a medzi ich ciele patrilo aj pomáhať športu. V tejto megaspoločnosti je aj japonský olympijský majster Fukuda. Jeho firma má ročný obrat šesť miliárd dolárov. Ostatní v spoločnosti sme ja, turecký borec Ayk a Maďar Csaba Hegedús.“ Nie je isté, či ostatní z tejto sľubnej spoločnosti šampiónov patrili k nadnárodnej zločineckej elite, ale je isté, že v Rusku sa predstavitelia silových športov rýchlo zapísali do análov zločinu.

Gruzínek Otari Kvantrišvili, medzinárodný majster v grécko-rímskom zápase a zaslúžilý tréner, bol jednou z najväčších postáv ruského zločinu. Ako tréner doplňoval svojich „bojovníkov“ z preverených zápasníkov, boxerov a gymnastov. Mal prsty v mnohých obchodoch, viedol najznámejšie športové fondy a nezabúdaj na charitu. V apríli 1994 ho zastrelili na ulici v Moskve. Rok predtým jeho brat Amiran padol v bitke moskovských a čečenských gangov.

Alexander Solonik bol tiež zápasník vo voľnom štýle, ale aj športový strelec. To sa mu neskôr stalo profesiou ako elitnému odstreľovačovi ruskej mafie. Zabili ho vlastní - na úteku v Grécku.

Olympijský víťaz v biatlone Tichonov bol obvinený z pokusu o atentát na kemerovského gubernátora a bývalého ruského prezidentského kandidáta Amana Tulejeva. Biatlon je vraj ideálnou prípravou pre tých, čo po namáhavom behu alebo prekonaní prekážok dokážu pokojne zamieriť a trafiť cieľ. Kemerovo sa preslávilo medzi ruskou mafiou zvlášť brutálnymi metódami bandy mladých športovcov, ktorí sa v roku 1991 zorganizovali okolo vodcu Labockého. Do svojej bandy prijímal výhradne bývalých boxerov, zápasníkov, gymnastov alebo biatlonistov.

Prezident Ruskej ligy kickboxu a špičkový karatista Jurij Stupeňkov, prezývaný Doktor, padol ako obeť strelcov konkurenčného gangu.

Alexander Michajlov, zvaný Michas, bol jedným zo šéfov obávaného Solncevského bratstva zloženého najmä z fyzicky zdatných športovcov. On sám vynikal v klasickom zápase.

Oleg Karatajev bol vynikajúci boxer a ako amatérsky majster sveta v roku 1974 porazil aj Muhammada Aliho. Začínal prepadávaním cudzincov v moskovských hoteloch, za čo ho aj odsúdili. Zavraždený v roku 1994 v New Yorku jedinou strelou do tyla.

Na podporu prvého zvolenia Putina za prezidenta bola založená jednorazová strana Jednota. Jej pre verejnosť najznámejším, a teda aj najviditeľnejším predstaviteľom bol „politik s vyholenou lebkou“ Alexandr Karelin, špičkový zápasník a deväťnásobný majster sveta. Vzápätí bol politickými protivníkmi obvinený zo stykov s organizovaným zločinom.

Ako sa píše v už spomenutej knihe: „Výpočet významných športovcov, karatistov, boxerov, taekwondistov a zápasníkov, ktorých život ukončili strely neznámych

vrahov alebo diaľkovo odpálená nálož, by mohol pokračovať ešte dlho... Zdá sa, že silové športy priťahujú v krajinách bývalého Sovietskeho zväzu krv a nešťastie.“

Oboje dokázali úspešne vyvážať. Pre českého bossa Antonína Bělu pracovali Arménci. Dňa 18. novembra 1995 ich poslal na „vyjednávanie“ so zástupcami rostovskej mafie. Stretli sa na parkovisku pri diaľnici D1 v Újezdě u Průhonic. Rostovskí na to v divokej prestrelke doplatili jedným mŕtvym a tromi vážne zranenými. Medzi Arménov patrila aj Mirdat Assatryan, niekoľkonásobný majster sveta v zápase vo voľnom štýle a v tom roku aj tréner francúzskej reprezentácie pre olympijské hry.

V iných krajinách je to pestrejšie. Z Kolumbie vieme o prípade futbalového brankára Reného Higuita obvineného zo spolupráce s únoscami. V roku 1993 prijal 50 000 dolárov od otca uneseného dievčaťa, keď označil miesto jej pobytu. Dňa 22. novembra 1996 vykonala protidrogová policajná jednotka operáciu pod názvom *Platina* v bogotskom dome známeho cyklistu Carlosa Julia Siachoqua. Na treťom poschodí objavili špeciálnu miestnosť s alarmom spúšťajúcim sa pri zapnutí svetla. V miestnosti našli tonu čistého kokaínu pripraveného na odoslanie do zahraničia.

Prevalu silových športov v podsvetí potvrdzuje aj český príklad gangu, ktorý viedol tridsaťjedenročný kulturista David Berdych. V súdnom procese s ním a jeho bandou bolo obžalovaných vyše 51 jeho členov z 34 trestných činov, spis obsahuje 50 000 strán, obžaloba 130 strán. Sám Berdych bol odsúdený na šesťnásť rokov väzenia.

Slovenské prípady

Pochybnú kombináciu znalosti silových športov a kriminality začali na Slovensku pôvodne – karatisti. Podľa web-stránky www.cernak.sk, mapujúcej dlhodobu slovenské podsvetie, boli karatisti prvou organizovanou skupinou, ktorá istý čas ovládala Banskú Bystricu. Od roku 1993 ich začala vytláčať konkurenčná skupina, na čele ktorej boli bratia Černákovci s Lábošom. Ako sa píše na spomenutej stránke, rozhodujúci konflikt sa odohral v roku 1997 v bare Natali, ktorý bol vlajkovou loďou karatistov. Táto skupina bola umiernennejšia. Muž, ktorý stál pri nej, o tom nechce veľa hovoriť, ešte aj dnes má strach: „Dostali nás odtiaľ tak, že podnik rozmlátili. Po pár týždňoch získali nadvládu.“ Odvtedy bol v Bystrici iba jeden kráľ. Partia bývalých karatistov sa neskôr pričlenila k Černákovi a pracovala popri ňom.

Eduard Dinič bol v karatistickom klube známy tým, že v športovom zápelení nepozná limity a vie svojho súpera surovo zraniť. Bol viacnásobným majstrom SR a ČSSR. Obaja bratia trénovali a zápasili za KK Slovsport Trnava, kde sú aj uvedení v publikácii k 30. výročiu založenia klubu.

Peter Križanovič, prezývaný Duran, spoločník a neskôr súper na život a na smrť s Miroslavom Sýkorom, bol bývalý majster Slovenska v zápasení.

Kysucký boss Milan Holáň alias Gorila sa venoval amatérsky boxu.

Milan Reichel, údajný boss popradského podsvetia, začínal ako kulturista. Bol majstrom Slovenska a neskorším šampiónom v pretláčaní rukou. Od roku 1997 bol podľa médií aj najhľadanejším Slovákom na svete. V roku 2002 ho zadržali v Českej republike pri bežnej cestnej kontrole. Kým bol Reichel na úteku, podtatranský región si zobral pod palec takisto bývalý kulturista Ondrej Žemba. Ten už bol právoplatne odsúdený za vydieranie a čelil obvineniu za podvod. Zároveň je však aj predsedom

predstavenstva najväčšieho popradského podniku Tatravagónka. Web-stránka *www.cernak.sk* naznačuje jeho blízke vzťahy k primátorovi Popradu Antonovi Dankovi pre čudný odpredaj nebytových priestorov v lukratívnom centre Popradu.

Aj dosiaľ najväčšia mafiánska poprava u nás sa týka športovcov. Sú medzi obeťami aj medzi útočníkmi. Koncom marca roku 1999 traja maskovaní muži postrelali v dunajskostredskom bare Fontána desiatich členov miestnej skupiny „pápayovcov“. Dve z obetí patrili k popredným slovenským zápasníkom. Ostatní boli väčšinou bývalí zápasníci alebo kulturisti.

Z popravy pápayovcov polícia obvinila sedem ľudí, vo väzbe sa ocitli len Árpád Szamaránszky a bratia Szilárd a Csaba Raiszovci (obaja záhadne zmizli v septembri roku 2008). Podľa obžaloby Szilárd s Csabom zaobstarali zbrane, Árpád podľa svedkov údajne držal v šachu barových hostí, kým o poschodie vyššie sa strieľalo. Za organizátora a objednávateľa najmasovejšej vraždy v histórii Slovenska polícia označila Ladislava Sátora, ktorý sa ukrýval na neznámom mieste. Všetci obvinení boli bývalí zápasníci, okolo ktorých sa v Dunajskej Strede údajne spolochovalo podsvetie.

Aj Jozef Surovčík bol pôvodne zápasníkom Dunajplavby v Bratislave. Zastupoval záujmy Jozefa Svobodu, keď sa stiahol aj s rodinou do zahraničia. Surovčík na tieto kontakty doplatil životom. Svoboda bol predsedom Slovenského zápasníckeho zväzu, podpredsedom Európskeho výboru zápasenia a funkcionárom futbalového ŠK Slovan. Pri športových podujatiach sa stretával osobne s viacerými politikmi (napríklad s Monikou Beňovou alebo bezpečnostným expertom Ladislavom Polkom, ktorý ho poznal „len ako slušného človeka“) vrátane prezidenta Ivana Gašparoviča.

Svobodu rozstrelali za bieleho dňa 28. júna 2004 dvaja strelci trinástimi strelami do chrbta a do hlavy.

Šéf gangu zlodejov luxusných áut na Slovensku Volodymyr Yegorov, už odsúdený na štyri roky väzenia za prevoz kradnutých áut a obžalovaný z niekoľkých mafiánskych vrážd, je bývalý boxer.

Najsilnejší muž Slovenska Peter Mudroch bol popravený vo veku 26 rokov deviatimi strelami vo vlastnom byte v Šali. Podľa týždenníka *Plus 7 dní* mal byť šéfom bitkárov blízkych podsvetiu. Blízke mu mali byť aj zakázané podporné prípravky na rast svalstva, s ktorými mal výhodne kšeftovať. Sám bol ich živou reklamou.

V októbri 2004 skončili vo väzbe vo Viedni traja Slováci pre podozrenie z členstva v bande, ktorá prepadávala a lúpila. Spolu s dvoma kumpánmi tu uviazol aj dvadsaťštyriročný majster Slovenska v kickboxe. Dva roky predtým ktosi zastrelil tridsaťdeväťročného Miroslava R., otca majstra sveta v kickboxe, keď vychádzal zadným vchodom z vlastnej krčmy v Michalovciach. A do tretice – v máji 2008 prokurátor obžaloval spolu s dvoma ďalšími mužmi pre podozrenie z vydierania aj majstra sveta v kickboxe a trénera slovenskej reprezentácie Patrika Matejku (35), údajného zástupcu nitrianskeho bossa Ľuboša Ferusa.

Aj odsúdený tridsaťročný Róbert Mikula začal v silových športoch ako karatista a majster čínskych bojových umení. Vystupoval na rôznych siláckych exhibíciách, ale v podnikaní sa mu nedarilo a susedia mali z neho strach. Mikula sa pokúsil od bývalého ministra hospodárstva Pavla Ruska vylákať desať miliónov korún (cca 33 000 eur) za to, že zahladí jeho údajné podvody a zabráni únosu jeho detí. Mal

k Ruskovi ľahký prístup, lebo pre neho pracoval. Pavol Rusko však začal spolupracovať s políciou, Mikulovi naoko odovzdal dva milióny, pri čom bol vydierač zatknutý. Súd mu za to vymeral sedem rokov väzenia.

Z druhej strany

A čo ostatní športovci? Tu sa karta obracia. Astronomicky vysoké zárobky mnohých z nich lákajú vydieračov, čo sa neštítia ničoho.

Podľa kanadského časopisu *La Presse* viacerí ruskí hokejisti sa dostali do NHL pomocou ruskej mafie, ktorá spätne ťaží z ich zmlúv. Príkladom je Alexander Mogil'nyj z Buffalo Sabres – k nelegálnemu odchodu v roku 1989 mu údajne pomáhal istý Fomičov. Ten si na Mogil'ného spomenul po rokoch s požiadavkou na zaplatenie 150 000 dolárov ako dlh za pomoc, vyhrožoval, že hokejistovi zlomí obe nohy a nakoniec aj smrťou.

Ruský novinár Igor Kuperman označil minimálne šesť ruských hokejistov, ktorí sú takto využívaní. Potvrdil to aj agent zastupujúci približne 40 ruských hráčov a dodal, že sú pre ruskú mafiu zdrojom veľkého obchodu. Často ich vydierajú cez ich rodiny v Rusku, preto hokejisti ako Jašin (Ottawa) alebo Larionov (St. Jose) presťahovali svojich blízkych za oceán. Sergej Starikov z New Jersey Devils priznal, že viacerí majú obavy vrátiť sa do vlasti.

V apríli 1997 bol ráno pred svojou dačou zastrelený prezident Ruskej hokejovej federácie Valentin Syč, jeho žena bola ťažko zranená.

Hokejový veterán Viktor Jakušev (63), člen zlatého tímu ZSSR na ZOH 1964, účastník piatich majstrovstiev sveta, podľahol zraneniam po prepade na ulici.

Hokejista dvadsaťštyriročný Sergej Zamčionok, brankár dvojnásobného víťaza Extra Ligy za Metalurg Magnitogorsk, bol zastrelený v januári 2001 pred svojím bytom.

Hokejista Oleg Tverdovskij z NHL mal zaplatiť 200 000 dolárov za svoju matku, ktorú uniesli v ukrajinskom Donecku.

Nebezpečie, pochopiteľne, číha nielen na hokejistov. Ruského futbalistu, hrajúceho v nemeckej Bundeslige, Antona Jušakova prepadli a vyhrážali sa mu Rusi. V jednom z útočníkov Jušakov spoznal bývalého ruského reprezentanta v džude.

Keď tenistka Jelena Makarovová v roku 1993 vyhrala turnaj v Petrohrade, hneď na druhý deň volal neznámy muž jej matke, že chce polovicu z jej (vtedy len tisíc dolárovej) odmeny, inak zmasakruje tenistkinho mladšieho brata.

Koncom roka 2001 našli vo vlastnom byte na smrť dobodanú krasokorčuliarku Kiru Ivanovovú, bronzovú na ZOH 1984 v Sarajeve.

Začiatkom roka 2002 boli v Novokuznecku dobodaní dvaja slávni ruskí vzpieraci Igor Kudriavcev a Jevgenij Čigušev. Druhý z nich, európsky rekordér a majster Európy, ťažké zranenia prežil.

Niekoľkonásobná majsterka sveta, svetová rekordérka v šprinte Irina Privalovová sa síce odhodlala usadiť v Moskve, ale priznala, že zo svojho bytu s nepriestrelnými dverami prakticky nevychádza a najmä sa bojí o syna.

V októbri 2008 išla bobistka Oľga Fjodorovová z tréningu, keď ju dvaja muži kaukazského výzoru vtiahli do auta a nútili vydať kľúče od jej Range Roveru. Kým to stihla urobiť, jeden z nich ju postrelil do stehna, vyhodili ju z auta a ušli.

A nejde ani o čisto ruskú špecialitu. Basketbalová hviezda Marcus Camby z New York Knicks zažil dramatickú aprílovú noc v roku 2001, keď dve jeho sestry a matku držal nožom ozbrojený muž ako rukojemníčky v ich vlastnom dome. Nakoniec sa vzdal.

Takéto smutné prípady poznáme aj u nás.

Od mája 1996 sú nezvestní bývalí známi kulturisti bratia Grolmusovci. Mladší Pavol bol majstrom Európy aj sveta. Ich zmiznutie sa vyšetruje ako vražda, médiami býva niekedy spájaná s Mikulášom Černákom. O desaťročie neskôr, takmer v deň ich zmiznutia, polícia objavila tri zakopané telá – dve mali patriť im.

Len dvadsaťosemročný hokejista Milan Kurilla urobil len tú chybu, že požičal 120 tisíc korún (cca 4 000 eur) tomu, kto ho neskôr vylákal na schôdzku. Tam ho spolu s komplicom postrelili do hlavy, utopili v jazierku, ale keďže sa telo neponorilo, vykopali plytký hrob. Aby sa do neho telo obete zmestilo, skákali po nej...

Obeťou vydierania bol v Čechách aj Jaromír Jágr, súd s dvoma vydieračmi sa pre právne obštrukcie naťahoval.

Dubnický mafiánsky boss Ošo Kucmerka si mal jednorazovo vybrať 100 000 korún (cca 3 300 eur) od známeho hokejistu, ktorému sa vyhrážal, že mu doláme nohy. Ten radšej zaplatil.

Čo bude ďalej?

Je zrejmé, že prvá vlna členov organizovaného zločinu v postkomunistických krajinách je už históriou. Ich spojenie so silovými športmi bolo ohromujúco úzke. Vtlačilo pečať dokonca aj ich poznávacím znakom v oblečení a športovom účese